

## Arrest

nr. 56 505 van 23 februari 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het Koninklijk Besluit tot uitzetting van 10 oktober 2010, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 1996 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 11 december 1996 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*), welke beslissing op 27 februari 1997, na beroep van verzoeker, door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt bevestigd.

Op 8 maart 1999 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot voorlopig verblijf op grond van het toen geldende artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder verkort: de Vreemdelingenwet), welke op 16 augustus 1999 wordt afgewezen.

Op 18 december 2001 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot machtiging tot voorlopig verblijf op grond van het toen geldende artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, welke op 29 november 2002 wordt afgewezen. Verzoeker stelt hier tegen beroep in bij de Raad van State, welk beroep bij arrest n° 139.450 van 18 januari 2005 wordt verworpen.

Verzoeker keert terug naar zijn land van herkomst en op 31 oktober 2003 huwt hij in Macedonië met een vrouw van Belgische nationaliteit.

Op 12 november 2003 dient verzoeker een visumaanvraag in.

Op 12 mei 2004 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische echtgenote en wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 11 oktober 2004. Verzoeker wordt op 5 oktober 2004 gemachtigd tot vestiging.

Op 30 januari 2007 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis uit hoofde van poging tot doodslag ten gevolge waarvan hij op 21 oktober 2008 wordt veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 jaar.

Op 10 oktober 2010 wordt een koninklijk besluit tot terugwijzing van verzoeker genomen, met verbod om terug te keren gedurende 10 jaar. Dit is het thans bestreden besluit, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21 gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;*

*Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;*

*Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Macedonië;*

*Overwegende dat hij op 5 oktober 2004 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;*

*Overwegende dat hij zich in de nacht van 29 op 30 januari 2007, schuldig heeft gemaakt aan poging tot, opzettelijk en met het oogmerk om te doden, een persoon te hebben gedood, feit waarvoor hij op 21 oktober 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaar;*

*Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;*

*Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen zij die geen respect hebben voor andermans leven;*

*Overwegende dat een uitzetting een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;*

*Overwegende dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies stelt dat gelet op de buitengewone ernst van de gepleegde feiten (hetgeen onder meer uit de langdurige gevangenisstraf blijkt) lijdt het niet de minste twijfel dat betrokkene de openbare orde van het land ernstig heeft geschaad, in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980; in het licht van het artikel 8 het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat betrokkene uit de echt gescheiden is van zijn Belgische echtgenote en geen banden meer heeft met België, zodat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op de voormelde bepaling;*

*Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;*

*Overwegende dat hij op 31 oktober 2003 in het huwelijk is getreden met een Belgische onderdane;*

*Overwegende dat de echtgenote van betrokkene niet op bezoek komt in de gevangenis;*

*Overwegende dat uit een politieverslag van 12 januari 2009 blijkt dat ze geen relatie meer hebben en dat zijn echtgenote uit de echt wenst te scheiden;*

*Overwegende, bijgevolg, dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen en dat een uitzetting geen inmenging in vormt in de uitoefening van het recht op eerbiediging van zijn familieleven;*

*Overwegende dat uit het persoonlijke gedrag van betrokkene blijkt dat hij geen respect heeft voor andermans leven, bestaat er een reëel, actueel en ernstig gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;*

*Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:*

*Artikel 1.- R. S., geboren te K. op 01 oktober 1972, wordt uitgezet.*

*Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister van Binnenlandse Zaken.*

*Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.*

*Artikel 3.- Onze Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid is belast met de uitvoering van dit besluit."*

## **2. Onderzoek van het beroep**

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, voortvloeiend uit het redelijkheidsbeginsel. Hij adstrueert zijn middel als volgt:

*"- Schending van het proportionaliteitsbeginsel, voortvloeiend uit het redelijkheidsbeginsel*

*Overeenkomstig de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en inzonderheid het redelijkheidsbeginsel, dient de administratie, wanneer zij een beslissing neemt opzichts een burger, zulks in alle redelijkheid te doen;*

*Dit houdt om. in dat de gevolgen van de bestuurlijke beslissing in verhouding dienen te staan met de beoogde doelstellingen ervan;*

*Dit beginsel ligt vervat in het proportionaliteitsbeginsel;*

*In casu beoogt de bestreden beslissing te bewerkstelligen dat verzoeker België zou worden uitgezet, doch niet alleen dat: ook kan hij er gedurende een periode van 10 jaar niet meer terugkeren;*

*Uiteraard volgt deze laatste termijn van verbod op terugkeer uit art. 26 VW, wat maakt dat de Minister hem niet zelf kan bepalen, doch wél kan de Minister al dan niet discretionair beslissen of hij de beslissing neemt of niet, met alle gevolgen eraan verboden van dien;*

*De reden waarom deze beslissing blijkt te zijn genomen, zou zijn gelegen in het feit dat verzoeker de openbare orde zou hebben geschaad omwille van de feiten waarvoor hij naderhand werd veroordeeld, nl. de poging tot doodslag waarvoor hij 10 jaar cel kreeg;*

*Los van het feit dat niet nader wordt gepreciseerd waarin het in gevaar brengen van de openbare orde dan precies gelegen is (cfr. tweede middel), kan men zich de vraag stellen of de verwijdering van verzoeker uit het Rijk, en het daaropvolgende verbod om er nog terug te keren gedurende tien jaar, opweegt tegen de bescherming van deze openbare orde;*

*In casu gaat men voorbij aan de vaststelling dat verzoeker hier toch zeer langdurig heeft verbleven, zonder problemen overigens, en dat hij lange tijd ook een huwelijksleven met alle daarbij horende integratie heeft gehad;*

*Dit thans abrupt gaan afbreken is voor verzoeker uiteraard een op zijn kop zetten van de wereld; meer drastisch kan een beslissing niet zijn;*

*Bekijkt men de feiten op zich, dan vallen deze misschien zwaar uit in kwalificatie, maar anderzijds dient opgemerkt dat ze alleen stonden, dat ze in een bepaalde context, nl. een emotioneel - menselijke context werden gepleegd, en dat het een louter interpersoonlijk probleem was;*

*Men kan zich afvragen of het begrip 'openbare orde' als het te beschermen rechtsgoed op zijn plaats is;*

*Bovendien wordt op dit ogenblik gewerkt aan verzoeker in de gevangenis; men bereidt hem voor op een mogelijke terugkeer in de samenleving, en dat gebeurt via gespecialiseerde diensten die oog hebben voor verzoekers specifieke problematiek;*

*Het gevaar voor de openbare orde waarvan sprake in de bestreden beslissing wordt derhalve vanuit de Belgische instanties zelf ingedijkt en geneutraliseerd middels de vooropgestelde reclassering;*

*Op die wijze kan de administratie thans niet geloofwaardig voorhouden dat de enige maatregel ter vrijwaring van de openbare orde de resolute verwijdering van verzoeker uit het Rijk zou kunnen zijn;*

*Verzoeker heeft zijn hele leven thans in België uitgebouwd; in Macedonië resten hem geen familiale contacten meer, nadat hij er zolang weg is;*

*De getroffen maatregel, m.n. de bestreden beslissing, staat derhalve niet in verhouding tot de doelstellingen ervan;*

*Verzoeker vraagt niet dat de raad zich in de plaats van de overheid zou stellen om de beslissing a.h.w. zelf opnieuw te nemen, doch vraagt wel dat de raad zou vaststellen dat de verhoudingen zoek zijn, nu de openbare orde ook via andere kanalen kan gevrijwaard worden, m.n. kanalen die al aangeboord zijn in hoofde van verzoeker, zijnde zijn reclassering;*

*Het middel is ernstig, zowel met het oog op schorsing als met het oog op annulatie van de bestreden beslissing"*

*Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:*

*"In een eerste middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van het proportionaliteitsbeginsel.*

*Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.*

*Het betreft in casu een administratieve beslissing in toepassing van de Vreemdelingenwet.*

*De thans bestreden beslissing werd geheel terecht genomen in toepassing van artikel 20 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel dat bepaalt dat de Minister de vreemdeling kan terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad.*

*De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.*

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.*

*Verzoeker kan niet anders voorhouden."*

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520) doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is met andere woorden enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. De beoordeling van een eventuele schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel hangt dientengevolge nauw samen met de beoordeling van het tweede middel van verzoeker, waarin hij de schending van de motiveringsplicht inroept.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. In het verzoekschrift adstrueert hij zijn middel als volgt:

*“- Schending van de materiële motiveringsplicht, i.e.:*

- *Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht*
- *Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *Schending van art. 62 Vreemdelingenwet;*

*Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;*

*“L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient”*  
(Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt n° 32.560, R.A.C.E., 1989);

*Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;*

*Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; In ieder geval zijn onduidelijke, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende;*

*In casu is duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht.*

*Verzoeker is van oordeel dat er onvoldoende werk werd gemaakt van duidelijke motivering;*

*De motivering van de bestreden beslissing beperkt zich in feite tot de opmerking dat verzoeker door zijn persoonlijke daden de openbare orde heeft geschaad”;*

*Deze motivering is onvolledig en minstens onduidelijk;*

*Verwerende partij concretiseert niet in het minst waarom het gedrag dat verzoeker tentoon heeft gespreid, nl. een geweldpleging op een persoon die hij kende en die kaderde in emotionele problemen en spanningen tussen beide, verder nog de openbare orde zou kunnen schaden;*

*In één adem wordt gesteld dat verzoekers gedrag maakt dat er een reëel, actueel en ernstig gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;*

*Verzoeker vraagt zich af waar deze prognose vandaan komt en waarop ze steunt;*

*Gedegen studie van de feiten leert dat het probleem zeer specifiek was, en allerm minst gericht was tegen de openbare veiligheid als dusdanig of tegen om het even wie, zoals dat vaak met andere vormen van criminaliteit het geval is;*

*In casu ligt een eenmalig probleem voor; uit geen enkel element van de analyse blijkt dat daarmee rekening is gehouden;*

*Verzoeker wenst zijn feiten niet te minimaliseren, maar hij kan er anderzijds ook niet mee akkoord gaan dat men hem ziet als een gevaar voor de samenleving tout court;*

*Ten einde de wijze van redeneren van de Minister perfect te kunnen volgen, dient hij eigenlijk te definiëren wat hij onder 'openbare orde' verstaat;*

*Pas dan kan ingeschat worden of iemand er een gevaar voor kan uitmaken;*

*In casu is volstrekt onduidelijk waarop men zich gebaseerd heeft: lengte van de straf? Kwalificatie van de feiten?*

*Verzoeker is van mening dat deze zaken indicatief kunnen zijn, doch dat nog belangrijker is in welke mate de feiten als asociale of anti-sociale houding moeten worden gezien, dan wel een louter situationeel probleem zijn geweest;*

*Iemand die een zware inbreuk pleegt tegen de strafwet, is niet ipso facto een potentiële recidivist die een blijvend gevaar voor de openbare veiligheid uitmaakt;*

*Nu de Minister niet in het minst enige criteria ter invulling van deze begrippen geeft, kan zijn beslissing ook niet juist ingeschat worden;*

*Derhalve is onvoldoende gemotiveerd waarom verzoeker precies een blijvend gevaar voor de openbare orde zou uitmaken;*

*Ook dit middel is ernstig, zowel met het oog op schorsing als met het oog op annulatie van de bestreden beslissing;"*

*Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:*

*"In zijn tweede middel beroept verzoeker zich op een vermeende schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, schending van de formele en materiële motiveringsverplichting en van de motiveringsplicht.*

*Tevens verwijst hij naar de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die de formele motiveringsplicht betreft.*

*De verwerende partij stelt vast dat verzoeker tegelijk een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht én van de materiële motiveringsplicht.*

*Verwerende partij meent dat een dergelijk middel niet kan worden aangenomen, aangezien:*

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

*De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren op het middel in zoverre een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.*

*Verzoeker stelt onder meer dat:*

- geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker,*

- de motivering van de beslissing niet evenredig is aan het belang van de beslissing voor verzoeker en algemeen en vaag gemotiveerd is;
- de Minister zich enkel gebaseerd heeft op de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker om een 'negatief advies' uit te spreken.

*De thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 20 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel dat bepaalt dat de Minister de vreemdeling kan terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad.*

*Aangaande de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing — waarnaar alhier kan worden verwezen — met betrekking tot de zeer laakbare feiten van openbare orde die verzoeker heeft gepleegd, heeft verzoeker geen enkele kritiek.*

*Verzoeker verduidelijkt verder niet waarom de gevolgen van de bestreden beslissing voor hem 'dermate ernstig' of 'onevenredig' zouden zijn, doch blijft dienaangaand zeer vaag en algemeen.*

*Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.*

*Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.*

*De verwerende partij merkt op dat de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeker dient te worden teruggewezen.*

*De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële. hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.*

*Het tweede middel van verzoeker is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."*

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De in de voormelde artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing of besluit niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom deze werd genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van het besluit moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar besluit "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Het bestreden besluit moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het besluit wordt besloten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij een schending van de formele motiveringsplicht aanvoert. In de motieven van het bestreden besluit wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar de artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet, naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, de buitengewone ernst van de gepleegde feiten en naar zijn gezinssituatie. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden besluit is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De motivering van het bestreden besluit stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door hem bestreden besluit is gegrond, zodat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van het bestreden besluit kent. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Voor zover verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht inroept, dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker stelt dienaangaande dat er in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar zijn strafrechtelijke veroordeling en dat niet in rekening werd gebracht dat het gaat om een éénmalig feit, welk het gevolg was van een 'situationeel probleem'. In het besluit wordt zijns inziens ook niet aangetoond dat hij een potentiële recidivist is en een blijvend gevaar voor de openbare orde zou opleveren, noch wordt het begrip 'openbare orde' gedefinieerd zodat moeilijk kan uitgemaakt worden of iemand er een gevaar voor kan uitmaken.

Verzoeker lijkt verwerende partij te verwijten geen rekening te hebben gehouden met de concrete omstandigheden van zijn zaak.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het bestreden koninklijk besluit werd genomen in uitvoering van de artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 20 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“ Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.*

*Onverminderd artikel 21, §§1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling, of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in Ministerraad beraadslaagd worden.*

*De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging”*

De Raad wijst vervolgens op de motivering van het bestreden besluit, dat luidt als volgt:

*“Overwegende dat hij zich in de nacht van 29 op 30 januari 2007, schuldig heeft gemaakt aan poging tot, opzettelijk en met het oogmerk om te doden, een persoon te hebben gedood, feit waarvoor hij op 21 oktober 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaar;*

*Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;*

*Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen zij die geen respect hebben voor andermans leven;*

*Overwegende dat een uitzetting een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;*

*Overwegende dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies stelt dat gelet op de buitengewone ernst van de gepleegde feiten (hetgeen onder meer uit de langdurige gevangenisstraf blijkt) lijdt het niet de minste twijfel dat betrokkene de openbare orde van het land ernstig heeft geschaad, in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980; in het licht van het artikel 8 het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat betrokkene uit de echt gescheiden is van zijn Belgische echtgenote en geen banden meer heeft met België, zodat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op de voormelde bepaling;*

*Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;*

*Overwegende dat hij op 31 oktober 2003 in het huwelijk is getreden met een Belgische onderdane;*

*Overwegende dat de echtgenote van betrokkene niet op bezoek komt in de gevangenis;*

*Overwegende dat uit een politieverslag van 12 januari 2009 blijkt dat ze geen relatie meer hebben en dat zijn echtgenote uit de echt wenst te scheiden;*

*Overwegende, bijgevolg, dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen en dat een uitzetting geen inmenging in vormt in de uitoefening van het recht op eerbiediging van zijn familieleven;*

*Overwegende dat uit het persoonlijke gedrag van betrokkene blijkt dat hij geen respect heeft voor andermans leven, bestaat er een reëel, actueel en ernstig gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;"*

Uit het bestreden besluit blijkt dat er rekening werd gehouden met verzoekers strafrechtelijke veroordeling, het persoonlijk gedrag van verzoeker, de buitengewone ernst van de gepleegde feiten, met het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen en met een eventuele schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Verder blijkt uit de lezing van artikel 20, alinea's 2 en 3 van de Vreemdelingenwet niet dat rekening moet dient gehouden te worden met het huidig gedrag van de vreemdeling die geviséerd wordt door de maatregel, maar dat het voldoende is dat hij de openbare orde heeft geschaad. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat zijn opzettelijke daad met het oogmerk om te doden, waarvoor hij tot 10 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, geen schending inhoudt van de openbare orde. Het enkele feit van een gedrag in het verleden kan bovendien een tendens doen blijken om in dergelijk gedrag naar de toekomst toe te volharden. Zo vermeldt het vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven "De agressiedaad van de beklaagde is een weerspiegeling van zijn persoonlijkheidsstructuur. Ieder die in de ogen van beklaagde een andere levenshouding heeft dan de zijne, of eenieder die zijn zelfbeeld niet bevestigt, is derhalve een potentieel slachtoffer."

Het hele betoog van verzoeker waarbij hij zich de vraag stelt of het begrip 'openbare orde' als het te beschermen rechtsgoed op zijn plaats is en of een uitwijzing de enige maatregel is om de openbare orde te vrijwaren, lijkt eerder een kritiek op de bestaande regelgeving te zijn. Dergelijke kritiek die betrekking heeft op de opportuniteit van de bestaande wetgeving kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit.

Het is niet kennelijk onredelijk uit verzoekers strafrechtelijke veroordeling af te leiden dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Wat de door verzoeker in het eerste middel aangevoerde schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel betreft wegens het niet in rekening brengen van het feit dat verzoeker hier jaren heeft gewoond, geïntegreerd is en inspanningen levert met betrekking tot zijn reclassering om na zijn vrijlating zo goed mogelijk in de maatschappij te integreren, stelt de Raad vast dat uit artikel 20, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet voortvloeit dat bij een uitzettingsbesluit rekening moet worden gehouden met de eventuele inspanningen van verzoeker. Voormeld artikel bepaalt dat "de in het Rijk gevestigde vreemdeling (...) wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad" uitgezet kan worden. Het wordt niet

betwist dat verzoeker de openbare orde ernstig heeft geschaad. Bovendien kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij hier jaren heeft gewoond. Het bestreden besluit heeft duidelijk een afweging gemaakt tussen het feit dat verzoeker hier jaren heeft gewoond en een gezinsleven had opgebouwd en de noodzaak tot uitzetting.

Tevens werd *in casu* zowel het advies ingewonnen van de procureur des Konings als van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, werd niet lichtzinnig tot het besluit gekomen, maar is er een grondig onderzoek van de zaak aan voorafgegaan waarbij duidelijke afwegingen werden gemaakt.

De Raad concludeert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestreden besluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van appreciatiebevoegdheid.

Het bestreden besluit is gebaseerd op alle relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De motivering blijkt het besluit te kunnen dragen en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Tevens is er geen sprake van een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU